

نابودی جمهوری اسلامی، شرط نجات کارگران! (به مناسبت اول ماه مه روز جهانی کارگر)

کارگران ما امسال در زیر سلطه جهنمی جمهوری اسلامی در شرایطی به پیشواز روز جهانی کارگر می روند که سرمایه داران زالو صفت حاکم بر ایران بدترین شرایط کار و وضعیت معیشتی را بر آن ها تحمیل کرده اند. امروز نگاهی به وضع وخیم حیات و معاش طبقه کارگر ایران نشان می دهد که سرمایه داران مفت خور حاکم با حمایت دولت مدافع خود ، سطح دستمزد کارگران را آن چنان پائین آورده اند که کارگری که علی الاصول می بایستی با فروش

نیروی کارش شرایط باز تولید نیروی کار فروخته شده و معاش خانواده را تامین نماید ، مجبور است برای تامین زندگی خود و خانواده اش به شغل های دوم و سوم روی آورد. امری که البته با توجه به ارتش عظیم بیکاران در ایران مسئله ساده ای نیست و به همین دلیل هم بخش بزرگی از کارگران در شرایطی قرار گرفته اند که عملاً دستمزدشان کفاف تامین زندگی شان را نداده و در زیر خط فقر رها شده اند. انعکاس چنین واقعیتی تلخی در اظهارات اخیر کارگران کارخانه پلی اکریل اصفهان مشهود است که در توضیح شرایط مرگبار زندگی خود و خانواده های شان اعلام کردند: "در آمد کارگران برای زنده ماندن کفایت نمیکند". در چنین شرایطی ست که سرمایه داران چپاولگر در زیر چتر حمایتی رژیم ضد کارگری جمهوری اسلامی برای چند تومان سود بیشتر با عدم رعایت ایمنی محیط کار به طور روزمره با جان کارگران بازی می کنند و درست به همین دلیل هر روز تعدادی از کارگران در جریان سوانح حین کار جان باخته و یا مجروح می شوند و در هر یک از این موارد خانواده محروم این کارگران نیز تا آخر عمر قربانی تبهکاری سرمایه داران می گردند. واقعیت این است که فقر و بیکاری و دستمزدهای ناچیز و قربانی شدن کارگران در جهنمی که سرمایه داران در کارخانه ها و محیط های کار آفریده اند، گستردهای شرایط دهشتناکی که بورژوازی وابسته به امپریالیسم ایران برای کارگران شکل داده را نشان نمی دهند. چرا که این بورژوازی دندان گرد در اکثر مواقع حتی از پرداخت دستمزد های نازل کارگران نیز خودداری کرده و به بهانه های گوناگون به جای پرداخت تمام حقوق کارگران ، صرفاً گوشه کوچکی از دستمزد را آن هم در فواصل طولانی به صورت "مساعده" در اختیار کارگران قرار می دهد. به همین دلیل هم هست که امروز خواست دریافت حقوق های پرداخت نشده در راس مطالبات کارگران قرار گرفته و مبارزه برای رسیدن به این خواست به یکی از رایج ترین اعتراضات کارگری تبدیل گشته است.

تعمق بر همین نکته خود به تنهایی گویای جلوه ای از عمق شرایط دهشتناکی است که سرمایه داران برای کارگران شکل داده اند. شرایطی که کارگران را مجبور ساخته به جای مبارزه برای بهبود شرایط کار و افزایش دستمزد ها ، بخش بزرگی از انرژی مبارزاتی شان را صرف دریافت دستمزدهای معوقه کنند، دستمزدی که کارگران برای دریافت آن قبلاً کار کرده و رنج کشیده اند و قانوناً می بایست به آن ها پرداخت شده باشد. ابعاد این ستمگری در حق کارگران تا حدی گسترده است که مبارزه برای دریافت همین دستمزدهای معوقه اکثراً با اخراج و شلاق و زندان پاسخ داده می شود. به طوری که اکنون روزی نیست که کارفرمایان به بهانه "اخلال" در نظم عمومی، تعدادی از کارگران مبارز را اخراج نکرده و یا به دادگاه ها نکشند. در این بیدادگاه ها ، کارگران به خاطر اعتراض به عدم پرداخت دستمزدهای شان، با احکام ظالمانه ای نظیر ده ها ضربه شلاق و چندین سال زندان روبرو می شوند. محکومیت پنج کارگر معدن "چادرملو" که اخیراً به دلیل اعتراض جهت تحقق مطالبات بر حششان به جرم "اخلال در نظم و جلوگیری از احقاق حق دیگران" به مجازات شلاق و یک سال حبس تعزیری محکوم شدند، نمونه ای از واقعیت فوق می باشد.

برای درک درجه وخامت شرایط زیست و کار کارگران ، تحت حاکمیت جمهوری اسلامی کافی ست اشاره شود که طبق اعتراف مسئولین تشکل های کارگری رژیم-ساخته ای نظیر "شورای اسلامی کار" هم اکنون "۷۰ درصد" کارگران ایران مجبور به زندگی در زیر خط فقر می باشند. (رحمت الله پور موسی، دبیرکل کانون عالی شوراهای اسلامی کار، ۲۷

در چنین شرایطی ، مسئولین جمهوری اسلامی که همه مسئله شان تامین منافع سرمایه داران می باشد ، به نمایندگی از طبقه حاکم در تلاش اند تا همه نابسامانی های ذاتی نظام سرمایه داری و سود پرستی خارج از حد خودشان را به حساب تحریم های قدرت های امپریالیستی بگذارند که به خصوص در سال های اخیر در رابطه با پروژه هسته ای ضد مردمی جمهوری اسلامی اعمال شده است. آن ها می کوشند تا کارگران را به این دلخوش کنند که با مذاکراتی که در حال انجام آن هستند ، تحریم ها لغو شده و با افزایش سرمایه گذاری ها ، شغل های جدیدی ایجاد شده و از این طریق گویا از شدت بیکاری کاسته خواهد شد. آن ها این گونه به کارگرانی که به قول کارگران کارخانه فولاد آذربایجان "کارد به استخوان" شان رسیده ، به دروغ وعده بهبود زندگی شان را می دهند. در واقع جمهوری اسلامی با چنین تبلیغاتی در تلاش است با فریب کارگران و ایجاد امید های کاذب آن ها را برای تحمل وضع جهنمی کنونی هر چه بیشتر آماده سازد. همان گونه که در سه دهه گذشته ، ماشین تبلیغاتی این رژیم همواره تلاش کرده است با تکیه بر بهشت کاذب آسمانی، جهنم زمینی را برای طبقه کارگر و توده های زحمتکش ایران قابل تحمل سازد.

کارگران مبارز!

اساس رکود و تورم توأمان حاکم بر اقتصاد کشور نه ناشی از تحریم های خارجی بلکه نتیجه بحران ذاتی نظام سرمایه داری حاکم می باشد که بدون شک این تحریم ها هم آن را تشدید نموده است. بنابراین برای رهائی از عواقب این بحران خانمان سوز ، نمی توان و نباید به تبلیغات فریبکارانه سردمداران جمهوری اسلامی مبنی بر بهشت خیالی ای که گویا با لغو تحریم ها برقرار خواهد شد دل خوش نمود. مگر قبل از این تحریم ها کارفرمایان چند ماه دسترنج شما را به جیب زده و تنها هر از چند گاهی مبلغی را به عنوان "مساعده" به شما نمی پرداختند؟ مگر قبل از این تحریم ها ، سرمایه داران کارگران را دسته دسته بدون پذیرش هر نوع مسئولیتی اخراج نمی کردند؟ مگر قبل از این تحریم ها با بالا رفتن قیمت نفت، میلیارد ها دلار سرمایه وارد خزانه این مملکت نشد؟ آیا این پول ها صرف سرمایه گذاری و ایجاد کار و یا افزایش دستمزد کارگران شد یا برعکس حیف و میل گشته و به حساب های آفازاده های بی همه چیز در کشور های خارجی واریز گشتند و باقی مانده آن هم صرف پیشبرد سیاست های سرکوبگرانه و ضد مردمی در ایران و منطقه گشت؟

تحریم های مورد بحث که با توجیه پروژه هسته ای ضد مردمی جمهوری اسلامی اعمال شده ، گرچه علیه کارگران و منافع آن هاست اما لغو آن تحریم ها هم فرجی برای رهائی از شرایط زندگی سیاهی که برای کارگران ساخته اند ، ایجاد نخواهد کرد. واقعیت این است که در چارچوب نظام استثمارگرانه حاکم و دیکتاتوری وحشیانه رژیم جمهوری اسلامی ، هیچ روزنه ای برای بهبود واقعی وضع کارگران ایران وجود ندارد. رهائی واقعی کارگران به نابودی قطعی ریشه های اسارت آنان ، یعنی نظام سرمایه داری حاکم وابسته است، و این امر خطیر در شرایط کنونی از کانال نابودی رژیم جمهوری اسلامی که وظیفه حراست از این نظام ظالمانه را دارد امکان پذیر می باشد.

کارگران مبارز!

در آستانه اول ماه مه و در شرایطی که جمهوری اسلامی حتی اجازه برگزاری این جشن بزرگ کارگری را به شما نمی دهد و از وحشت اتحاد و تجمع شما بر خود می لرزد، باید روی این حقیقت پافشاری کرد که چشم انداز زندگی بدون فقر و فلاکت ، تنها با نابودی جمهوری اسلامی و نظام سرمایه داری حاکم که این رژیم با چنگ و دندان به حفاظت از آن برخاسته ، برای شما وجود دارد. برای واقعیت بخشیدن به این چشم انداز که تنها چشم انداز واقعی است که در مقابل شما قرار دارد ، راهی جز جنگیدن وجود ندارد. چاره کارگران وحدت و تشکیلات است و در جامعه دیکتاتوری زده ایران ، تنها در طی مبارزه مسلحانه با نیروهای مسلح دشمن است که امکان تشکیل یابی کارگران به وجود آمده و در این بستر ، عالی ترین اشکال سازمان یابی کارگران امکان بروز می یابند.

زنده باد اول ماه مه روز جهانی کارگر!
نابود باد رژیم ضد کارگری جمهوری اسلامی!
پیروز باد انقلاب! زنده باد کمونیسم!
با ایمان به پیروزی راهمان
چریکهای فدایی خلق ایران
۲۵ فروردین ۱۳۹۴